

Pokus o analýzu odporu proti jednoslovnému názvu českého státu

Vladimír Hirsch

vladimir.hirsch@gmail.com

Když jednoho dne, téměř dvacet let od počátku novodobého českého státu, jeden z neaktivnějších bojovníků za jednoslovný název naší země vyčerpaně prohlásil: „*Stále si kladu otázku, proč tak jednotná fronta proti jménu Česko a jeho použití jen a právě jen v anglické verzi? Na to by se mělo svolat symposium*“. Sdíleje plně jeho údiv i vyčerpání, rozhodl jsem se – přestože ona otázka byla míněna spíše coby ono řečnické "Quo us que tandem..." – pokusit se o vícevrstevný rozbor tohoto tvrdošíjně přetrvávajícího jevu v české společnosti ve všech jejích vrstvách.

Příčiny

Na samý úvod je třeba uvést skutečnosti, které daný úkaz zásadně podmiňují, i když se ho zdánlivě přímo nedotýkají a proto unikají standardním detekčním metodám. Jejich úhelným kamenem je vcelku obecně známý fakt, že **vztah průměrného obyvatele Česka k jeho vlasti je lhostejnější**, než tomu bývá u obyvatel ostatních evropských států. Pokud toto konstatování lze přijmout za fakt, je nezbytné nejprve odpovědět na otázku po příčinách tohoto stavu, což nám umožní dobrat se i odpovědi na výše vyhlášené téma tohoto eseje.

Na vlažném postoji občana a tím i na jeho výsledné neodolnosti a slabosti vůči jakémukoli silnějšímu tlaku zvenčí i zevnitř, potažmo tedy neschopnosti pochopit, natož brát se za své bytostně vlastní zájmy, se nejvýznamněji podílejí následující faktory:

1) **Historické prohry národního sebevědomí**, jež lze celkově pojmenovat jako "mnichovanský" komplex, neb za jejich tragický vrchol i zásadní psychické trauma lze považovat neschopnost politické reprezentace našeho státu zachovat se v září 1938 statečně. To ochromilo podstatnou část k boji připraveného národa natolik, že se trpně poddal osudu a jeho morálka se rozložila, aniž by kdy od té doby došlo k jejímu ozdravení. Toto téma by si zasloužilo mnohem podrobnější rozbor, není však předmětem tohoto pojednání. Nicméně, ať jsou názory na to, jak jsme se měli či neměli zachovat v onom dějinně významném okamžiku jakkoli rozdílné, jedno je jisté - **volba zachovat se tak, aby většina národa přežila fyzicky, byla vykoupena nepřetržitím jeho národní hrdosti a poškozením jeho charakteru**. A to i přes významně statečné činy těch, kteří se se situací nesmířili.

2) **Vysoký stupeň ztotožnění se Čechů s československým státem**. Málokdo si uvědomuje, že české národní obrození bylo svým charakterem všeslovenské. Bylo intelektuálním centrem emancipace slovanských národů v rámci habsburské monarchie, jejich učitelem a nezřídka sponzorem. Proto také Češi přijali své „čechoslovanství“, potažmo „česko-slovenství“ zcela bez námitek. České legie se v první světové válce zvaly "československými", ačkoli Slováky bychom v nich našli jen výjimečně. Podobně tomu bylo v bojích s Maďary o historicky první jižní slovenskou hranici s Maďarskem v roce 1919. V době existence Československa nebyl pro Čecha většinou problém nazývat sama sebe Čechoslovákem, podobný přístup bychom však za naší současnou východní hranicí

jen stěží hledali. Je tedy nabíledni, že zklamáním z rozpadu státu, který byl daleko spíše českým než slovenským, byli poznamenáni mnohem více Češi a toto zklamání, resp. jeho důsledky pociťujeme ještě i dnes.

3) "**Flagelantský syndrom**", vybudovaný naší porevoluční reprezentací, která - kromě dalších masochistických aktů - dovolila, aby česko-německá deklarace z německé strany obsahovala pouze výrazy "přiznáváme, že" a "jsme si vědomi" (šestiletého teroru a genocidy), z naší strany pak pokorné, jakkoli jistě správné "litujeme" (například zločinů v průběhu odsunu sudetských Němců). Rozdíl mezi významy obou výrazů je zjevný i bez znalosti diplomatické řeči, jakkoli nám bylo vtoukáno, že deklarace je vyvážená. Pro každého nezávislého pozorovatele, především však pro zahraničního politika, znamená tento nepoměr rozhodně nikoli dobrou vůli z naší strany, kterou se oháněli tvůrci této, na hroby našich obětí z 2. světové války plivající smlouvy, ale jednoznačný **projev slabosti**. I přes tuto deklaraci je nám každoročně (nejčastěji v souvislosti s pravidelným sjezdem sudetoněmeckého landsmanshaftu) našimi uvědomělými světoobčany podsouváno, jaký že to jsme pronárod, nejsouce schopni uznat vlastní vinu (!). Každý, kdo oponuje existenci dané "smlouvy" či dokonce nutností objektivního a historicky důsledného hodnocení, je označen za přitakáváče principu „kolektivní viny“.

4) Laciné opěvování a **upřednostňování impotentního multikulturalismu** před vlastní bohatou kulturní výbavou, která zmizela z povědomí národa a jež by současníka poučila, že být univerzálním předpokládá nejprve **znalost a vědomí hodnotového významu vlastních kořenů**, k čemuž nepotřebuje být nacionalistickým. S oblibou proklamovaný kosmopolitismus a post-positivismus nikdy nebyl a není skutečnou snahou o světoobčanské pojetí společnosti, ale únikem před zodpovědností za vlastní prostředí. Tím jsme dospěli často až k odmítání vlastní identity – a právě kauza jména českého státu je toho zřetelnou ukázkou - z důvodů, které jsou pohrdavě označovány za „čecháčkovské“, ačkoli jsou něčím podobně samozřejmým, jako je respekt a úcta syna k otci. Ostatně pouze za tohoto předpokladu můžeme být tvůrci a přínosnou součástí světa i sami sobě, opak znamená splnutí s šedým průměrem a vytracení se do zapomnění. Přesto, cítit se být Čechem je v očích českých „světoobčanů“ něco jako naivní, zašlá obrozenecká veteš, proměnlivší se ve společenské faux-pas.

5) **Naprostý odklon zahraniční politiky od tradičních přátelských vztahů a pout**, na kterých byl založen respekt k naší zemi zvenčí, budovaný od 19. století, kdy Češi představovali onu zmíněnou intelektuální elitu a centrum emancipačních procesů slovanských národů. Za dvacet let existence novodobého státu jsme dokázali zbytky těchto tradic definitivně pohřbit (výzvy k „humanitárnímu“ bombardování Srbska, oficiální uznání Kosova, atd.) a dát tak najevo, že jsme oportunisty, nehodlajícími se poučit nejen z negativních zkušeností naší minulosti, ale ani - a to už lze hovořit o patologii - z těch pozitivních. Přivřeme-li obě oči, zahraniční politika novodobého českého státu je politika kapitána papírové lodičky uprostřed Viktoriiných vodopádů. Řečeno bez příkras, jeho zahraniční politika neexistuje, jde jen o servilitu vůči mocným, která se liší od té předchozí, komunistické, pouze světovou stranou svého vektoru.

6) **Tragická úroveň vzdělávání a informovanosti** ve všech jejich zdrojích, buď zcela ignorující, nebo znevažující mnohé historické a kulturní milníky, osobnosti a události českých dějin, na kterých by občan státu byl schopen postavit autenticky svou národní hrdost. Právě naopak, edukační proces lze u nás charakterizovat jako **výchovu k mindráku**. Významně se na tom podílí činnost médií, dnes téměř univerzální zdroj vědění, a to v součinnosti s kvazikritickou historiografií, podporující vnitřní animozity a přispívající k neschopnosti smířit se s vlastními dějinami tak, jak je to běžné v jiných zemích. Proto zde neochvějně a trvale vládne přítomnost antagonismů typu „Svatý Václav vs. Boleslav“, „Ferdinand vs. Fridrich Falcký“, „Mariánský sloup vs. Husovo sousoší“, „Černín vs. Rašín“ a v neposlední řadě i „Čechy vs. Morava“.

Národní hrdost je proto v důsledku výše uvedených faktů nezděděná omezena pouze na sportovní vítězství "Czech Republic", trvající nejdéle do vystřízlivění a skousnutí faktu, že hrdý občan je nucen vrátit se do reality všedního dne. Projevuje se hopkáním a křikem "Češi do toho". Česká republika je na skandování příliš dlouhá, zkratka ČR příliš krátká a Česko nemá rád. **Proč?** Odpověď je nasnadě: **protože mu tam podvědomě něco chybí**. A jelikož si není vědom pravé příčiny

své frustrace a vnitřního intuitivního nesouhlasu s tímto jménem, zhusta argumentuje jeho údajnou jazykově-estetickou slabostí.

Problém „Česko“

Tím se konečně dostáváme k předmětu této úvahy: Proč je vlastně název Česko a jeho anglický ekvivalent Czechia pro tolik lidí těžko přijatelným, resp. **co je jeho nedostatkem, eventuálně chybějícím či potřebným článkem?**

1) **Něco, co by se občanovi viditelně a slyšitelně zdálo být úctyhodným.** Proto tak rád užívá "republiku", domnívaje se, že toto slovo samo o sobě je oním kouzelným proutkem, vytvářejícím z jeho země něco, co je hodno respektu. Česko je pro něj evidentně název krátký, ohrožený zřejmě míjením bez povšimnutí. Proč takový pocit? Je to více než prosté, chybí tam Slovensko. Pouhé rozdělení a zkrácení názvu státu reprezentuje ztrátu, v tomto případě ztrátu teritoria, se kterým se Češi identifikovali. Proto také mladá generace nezatížená minulostí nemívá se jménem Česko téměř žádný problém, pokud není svými učiteli vedena v „českorepublikovém“ duchu.

2) **Estetická lahodnost** je dalším kritériem, které by v očích široké veřejnosti, intelektuální, zhusta však nekompetentní elitu nevyjímaje, měl název splňovat. Česko je pro ní název tvrdý a syčivý, postrádající poetičnost a malebnost, která přec k naší řeči i zemi nerozlučně patří. Tak se vyjádřili někteří básníci a mistři literárního jazyka, aniž by ovšem z jejich názorů bylo zřejmé, jak by onen název měl vypadat. Svou přízeň proto poskytli „republice“, tedy slovu, o jehož poetičnosti by mohl být přesvědčen snad pouze zanícený pisatel ministerských oběžníků. Ostatně, **jméno země patří do souboru těch slov, která mají splňovat požadavek obsahové a významové přesnosti, nikoli subjektivně pojímané libivosti.** Je totiž také odborným geografickým termínem. Že současně podobně tvořené názvy používáme pro mnoho jiných zemí je zcela pomíjeno, nejspíše proto, že ti druzí lahodně znít nemusí.

3) Zdaleka nikoli společný všem, avšak často zaznívající **specifický moravský stesk po zohlednění východní části země v názvu státu.** Jedná se o stížnost, ze které nevyplývá žádný návrh, pouze přesvědčení založené na chybném, avšak svéhlavě omílaném tvrzení, že Česko je svým významem totožné s Čechami, zatímco Česká republika je kupodivu označením přijatelným. Jen stěží lze pro to najít nějaký racionální důvod, nejspíše se jedná o chtěné ztotožnění politického názvu s tradičním historickým neoficiálním označením „české země“, které svým množným číslem požadavek do jisté míry splňuje. Avšak na přímý dotaz „proč odmítání Česka a přitakání České republice, zaslaný představitelům hnutí „Moravané“, lze obdržet pouze zcela vyhýbavou odpověď. V každém případě – být „moravistou“ – určitě by mi to nestačilo, neb z hlediska slovně emancipačního by v rámci jejich interpretace (resp. nahlíženo jejich logikou), bylo jediným možným řešením ono protektorátní „Čechy a Morava“. Zajímavé je též, že v názvu Československo (původně v roce 1918 Česko-Slovensko) by podle tohoto vzorce byla Morava přehlížena stejně tak, avšak ani tam reprezentantům výše zmíněného postoje tajuplně nechybí.

4) Snad již jen coby projev zoufalství je možné hodnotit občas užívaný kvaziargument, jímž je **údajná gramatická nesprávnost slova Česko.** Tento výkřik se zdá být spíše než pouhým omylem **záměrným uváděním v omyl** k tomuto účelu vyrobeným tvrzením, že slovo Česko je nesprávnou odvozeninou od slova Čech. Podle tohoto vzoru by Česko měl být vlastně "Češskem". Tvar Češsko by byl ovšem správný jen za předpokladu, že by ve spisovné češtině existovalo přídavné jméno „češský“ (srovnej Valašsko odvozené od spisovného přídavného jména valašský). Nic takového se ve vývoji jazyka nestalo, oba tvary vznikly přirozeně coby jazykově schůdnější a adjektivní tvar „český“ je dokumentován již v nejstarších písemných památkách. Ostatně tvaroslovné pravidlo stojí nejen v tomto případě pod zažitým. Prostě krátká jména států končící příponou -sko se v češtině tvoří z adjektiva jména většinového národa: tudíž český – Česko, slovenský – Slovensko, řecký – Řecko, rakouský – Rakousko, německý – Německo, atd., atd. Pokud by tomu bylo tak, jak tvrdí „teoretici Češka“, pak by bylo nezbytné přejmenovat např. Slovensko na Slovácko a Rakousko na Rakušansko, resp. Slováka na Slovena, Rakušana na Rakouse, atd.

Zdá se, že převažující důvody pro podobné postoje by bylo možné spatřovat v jakémisi svérázném pozůstatku národní hrdosti, avšak tak tomu rozhodně není. V prvním z uvedených případů

jde o resentment, ve druhém pak o touhu občana prezentovat svou zemi alespoň formálně jako onen „zemský ráj to na pohled“, když už ve skutečnosti o ní zhusta pochybuje. To vysvětluje i fakt, že nad naprosto běžnými podobnými dvojslabičnými názvy jiných zemí se nikdy nepozastaví (Dánsko, Řecko, Rusko, Irsko atd.). Byla-li by ostatně pravým důvodem ona národní hrdost, předpokládala by v první řadě vědomí nezbytnosti představit stát jako zemi v její historické a kulturní kontinuitě, tedy bez politických přívlasků, neboť ty ji časově limitují a oddělují od minulosti, představující nejen minulost problematickou, ale i slavnou, především pak státnost delší 1100 let, na kterou by hrdí vskutku mohli být.

Jméno „Česká republika“, tedy název momentálního politického a státoprávního uspořádání v Česku (a ničím méně ani více tento název není) nespĺňuje nic z výše zmíněných základních požadavků, málokomu to však vadí, což platí i o českých politických špičkách. Lépe řečeno, takové vědomí téměř zcela ve společnosti chybí, a to z důvodů, které byly charakterizovány výše. Proto nezřídka dochází i k tragikomickým jevům, kdy např. renomovaný historik s naprostou samozřejmostí vysloví ve své úvaze absurdní spojení: „...působení Cyrila a Metoděje v České republice.“ (prof. Gajdůšek, ČT 2: Historie.cz, 2012). Jakkoli je to téměř neuvěřitelné, onen odborník - stejně jako mnozí další odpůrci – si vůbec neuvědomuje naprosto triviální samozřejmost na úrovni prvního stupně základní školy, tedy že název současného státoprávního uspořádání nelze aplikovat na období existence zřízení feudálního typu. Krátkému, lépe řečeno **zeměpisnému jménu země nejen že takové nebezpečí nehrozí, ale funguje jako stabilizační a sjednocující prvek na časové přímce, vyjadřující státní a kulturní integritu a kontinuitu dané jednotky v čase a prostoru, tedy parametry, které mají zásadní (a zásadně prospěšný) zahraničně-politický, vnitropolitický, geopolitický a geoeconomický význam.**

Kromě základních příčin odmítání Česka je ovšem též nezbytné odpovědět si i na otázku, **proč na druhé straně takový souhlas, obliba a samozřejmost v užívání slova „republika“?** Na tomto úkazu se s generačními rozdíly podílejí:

1) **„Republiková“ tradice**, rozvinutá od dob založení samostatného československého státu. Výraz „republika“ byl v oněch dobách výrazem pýchy a hrdosti na dosažení samostatnosti a vžil se jako symbol svobody a nezávislosti, proto byl vyslovován s náležitou úctou. Na našem území se navíc za oněch 100 let událo příliš mnoho politických změn, následovaných změnami názvů státu, jimž bylo - kromě potupného období protektorátu - společné jediné, slovo „republika“, ať již Československá, Československá socialistická, Česká a Slovenská, Federativní či Česká. I to může být jedním z důvodů mechanického lpění na tomto označení. Z výše uvedených důvodů je takový relikv do jisté míry pochopitelný, rozhodně však nikoli ospravedlnitelný, neboť k nazírání věcí z širší perspektivy existují (alespoň jinde) příslušné národní elity, bdící nad nezpochybnitelností a historickou kontinuitou své státnosti.

2) **Pozůstatek období komunismu, kdy bylo zvykem užívat výhradně politická jména států.** A to zejména proto, aby bylo na první pohled zřetelné rozlišení příslušníků tzv. „tábora míru“ od těch ostatních. Hlavním účelem tehdy ovšem byla potřeba zdůrazňovat to, co bylo pravdě vzdáleno nejvíce, tedy že tyto státy jsou založeny a řízeny na principu "rei publicae" (res publica), tedy jako "věci veřejné". Novinové články a zpravodajství se proto hemžily lidovými, lidově-demokratickými a socialistickými republikami. Vzhledem k tomu, že vyjmenovávat úplné názvy států by zabralo téměř více místa, než vlastní sdělení, používaly se v psaných, dokonce i v ústních projevech zkratky SSSR, ČSSR, ČSR, SSR, MLR, PLR, NDR, ČLR, VSR, atd. Z nich tu zůstala hojně užívaná zbytková zkratka ČR, resp. v cizojazyčném přepisu CR nejspíše pro ještě větší zmatek, neb CR je ISO kód Kostariky.

3) Pravděpodobně největší měrou pak skutečnost, že **dlouholetým každodenním nadužíváním v běžné mluvě se slovo „republika“ stalo pro mnohé podvědomou součástí vlastního jména země.** Neustálým opakováním zcela ztratilo svůj skutečný význam. Proto jsou mnozí tolik udivení či dokonce podrážděni při upozornění, že něčím takovým označení konkrétního typu politické formace není a ani být nemůže. Lze to přirovnat k rozdílu mezi formulací obsahující pouze jméno osoby a označením, obsahujícím též její funkci či profesi. Jsou okamžiky, kdy je nezbytné uvést obojí, ale též existují okamžiky, kdy je to navýsost nevhodné. Tento jazykový cit se u nás v případě vlastního jména českého státu vytratil. Jakoby pro nás existoval pouze pan účetní Karásek, pan

Karásek však nikoli. Každý z nás si může představit řadu trapně komických situací vzniklých z takového úzu v případě pana účetního Karáska, v případě jména země však komický aspekt mizí a zůstávají jen trapnost a rozpaky.

Problém „Czechia“

Důvody odmítání jména Česko jsou tedy zjevné, název se však přesto pomalu postupně vžívá a lze se domnívat, že časem se snad stane šířeji akceptovaným, neb není jiné volby. Proč však je podobně široký odpor i proti jeho anglickému ekvivalentu Czechia? Proč se mu občan, v mnoha případech neznalý anglického jazyka, vzpírá se stejnou vehemencí?

V první řadě je třeba říci, že principiálně nejde v tomto případě o nic jiného, než o **pouhý mechanický přenos** uměle vytvořeného **"problému Česko" do „problému Czechia“**. Proč však právě do anglického ekvivalentu? O existenci a běžném užívání jednoslovného názvu naší země v jiných jazycích, např. francouzsky Tchèque, španělsky Chequia, italsky Cechia, portugalsky Chéquia či Tchéquia, německy Tschechien, švédsky Tjeckien, holandsky Tsjechië, rusky Чехия (Čechija), turecky Çekya, hebrejsky צ'הי' (výsl.Čechija), atd., nemá drtivá většina občanů našeho státu povědomí a proto ani netuší, že tato jména jsou odvozena stejně či podobně jako ekvivalent anglický. I kdyby si náhodou tohoto faktu dotyční povšimli, nechá je to klidnými, avšak v případě angličtiny, která je univerzálním komunikačním prostředkem dnešního světa, se jméno Czechia i pro jazykově zcela nevybaveného jedince stává nepřehlédnutelným a intuitivně tedy i "více vážícím". A právě proto v něm – stejně jako v případě Česka – okamžitě spatřuje problém.

Na rozdíl od českého jazyka, kde se i prostý občan může zasadit o užívání jména Česko, **pozice jednoslovného názvu v angličtině je výhradně dílem** těch, kteří mají mandát o něm rozhodnout, tedy **příslušných státních institucí a orgánů**. V nich působící lidé však trpí nejen naprosto stejnými předsudky a omyly, ale vzhledem ke svému mocenskému a funkčnímu postavení se stávají jejich agilními šířiteli, přičemž k tomu svou společenskou roli často zneužívají. Zcela bez pochyb lze odvážit se tvzení, že především a v podstatě pouze „díky“ české politické reprezentaci je jméno Czechia užíváno zcela okrajově a jeho osud je i dnes nejasný. Zarputilost odporu drtivé většiny státní, politické, kulturní, sportovní a dílem i mediální reprezentace Česka se poté se samozřejmě výrazně podílí na mínění řadového občana.

Nutno v této souvislosti uvést, že **na neutěšeném stav věci se významně podílí nešťastné rozhodnutí anglofonních zemí nechat volbu anglického názvu na naší vládě**. Je to tedy pouze ona, kdo má největší „zásluhu“ na jeho vyřazení ze slovníku mnohých zahraničních médií a institucí v anglofonních teritoriích. Kladný postoj těchto států k užívání jména Czechia byl opakovaně jejich příslušnými institucemi deklarován, ovšem za předpokladu, že česká strana bude jeho iniciátorem. To se nejen nestalo, ale jméno bylo naopak často našimi ambasadory blokováno a nezdůvodně se stalo I předmětem jejich protestů u vlád, u nichž byli akreditováni. Jistě není bez zajímavosti, že to byli převážně ti, které do funkce jmenoval prezident Václav Havel, hlavní představitel kritiky a odmítavého postoje k názvu Česko, jenž na začátku svého působení v této roli prohlásil, že výraz Česko je produktem pokleslé části samizdatové literatury (že by k ní patřil i Josef Jungmann?). Problém se posléze přenesl i do některých dalších zemí, které své ekvivalenty názvu jinak zcela běžně používaly či používají, aby je „inspiroval“ k preferenci užívání výhradně politického jména českého státu i v jejich jazycích.

Protože však nezbývalo, než tento vskutku nevšední postoj nějak vysvětlit, byla uměle vytvořena řada mýtů a bludů, které sice lze velmi snadno smést se stolu (viz jejich přehled a komentář níže v části „Přehled oblíbené mytologie o anglickém názvu českého státu“). Ty snadno postačují k protiargumentaci, neboť u většiny obyvatel je odmítání jména Czechia založeno pouze na iracionálních subjektivních pocitech a dojmech. Jakkoli slabý důvod je v takových případech nekriticky vítán. Vzhledem k tomu, že skutečný faktografický fundament odporu proti názvu je roven nule, byla „argumentace“ vytvořena zkreslenými informacemi, které hovoří nejčastěji o jeho:

- a) údajném **pochybném původu**;
- b) jakési **celkové "tělesné slabosti"**;

- c) **dehonestujícím charakteru;**
- d) **„neanglické“ povaze;**
- e) **historické nepřesnosti.**

Na těchto mýtech se významně podílí mediální dezinterpretace, na jejímž počátku stály **neuvážené, nezodpovědné a ryze subjektivní výroky obecně uznávaných „autorit“, podpořené neznalostí cizích jazyků** průměrného občana, jemuž však tato skutečnost zpravidla nepřekáží v názoru na věc.

V drtivé většině případů se proto jedná o projevy nevzdělanosti a nezodpovědnosti. Nevzdělanec není nebezpečný, neboť se dá snadno ovlivnit za spolupráce času a opakování, pokud by k tomu byla poskytnuta příležitost. Vážným nebezpečím a skutečným nepřítelem prosazení názvu země je polovzdělanec. Jeho prototypem je politik, domnívající se, že ze svého postu je povolán vyjadřovat se prakticky k čemukoli. Ten bývá disponován rigidním a sebevědomým postojem v důsledku nutkové potřeby cítit se býti sám před sebou vzdělaným. Proto zarputile bojuje a nereaguje na argumenty, ani kdyby měly jazyk Cicerův a přesvědčivost sekyry, neb by si musel přiznat, že cosi nevěděl. A protože převážně polovzdělanci, resp. ta jejich část, která je navíc bezskrupulózní, namnoze tvoří parlament a vládu našeho státu, budou respektovat, papouškovat, ba i vlastními těly bránit jakkoli přihloupělé názory a stanoviska. Proč? Protože odmítání těchto názorů by mohlo ohrozit možnost jejich znovuzvolení sobě podobnými, na jejichž hlasy pochopitelně spoléhají nejvíce. V tomto ohledu jsou výjimečně citliví, ačkoli k názoru voliče v případě svých svrchovaných zájmů (moc a peníze) projevují prakticky absolutní stupeň hluchoty.

A tak jim k této potřebě slouží pseudoargumenty, které veřejnost bezmyšlenkovitě přebírá. Tím se uzavírá bludný kruh, z něhož není úniku bez možnosti jeho rozetnutí zvenčí (o které se dlouhodobě donkichotsky snaží naše „Občanská iniciativa Česko/Czechia), s partikulární účastí četnosti bludů v následujícím pořadí:

1) **Název** je "východního" původu a **označuje proto něco nerozvinutého či zaostalého** (Alexander Vondra: "My (kdo je to "my"? – pozn. autora) to nechceme, zní to jako Russia"). Že název tak, jako všechny podobné varianty s příponou -ia, pochází z latiny, pan Vondra zřejmě neví a ani se o jeho původ nezajímá. Stěží by něco podobného mohl tvrdit, kdyby k jeho znalostem patřil fakt, že latinský tvar Czechia či Cechia pochází již z počátku 17. století. Navíc, v průměrném obyvateli Česka, ovlivněnému podobnými subjektivními a vzdělání prostými úlety, nemajícím se kvůli své neznalosti k čemu upnout, dříme záchranná berlička. Tou je zcela neopodstatněný, umělý a směšný pocit nadřazenosti, vycházející z konzervovaného přesvědčení, že je něčím víc, než vše, co se nachází východně od něj. V podstatě jde jen o další tvář komplexu méněcennosti našeho občana, který má potřebu se vymezit vůči slabším (kteří již navíc v mnoha případech dávno slabšími nejsou – srov. např. Slovensko, Estonsko, atd.), protože v jiné konkurenci by prohrál na celé čáře. V tomto případě „naše“ subjekty vycházejí ze svých zúžených znalostí názvů jako Bulgaria, Latvia či Armenia, (nejspíše protože s podobnými zeměmi hráváme fotbalovou kvalifikaci a je to napsané na obrazovce). Samozřejmě se nezamyslí nad současnou existencí názvů jako Bohemia, Moravia, Austria, Australia, Croatia, Slovakia, Slovenia, Colombia, Lithuania, Georgia (Gruzie), California, Pennsylvania, Virginia a mnoha dalších, jež tvoří přibližně 30 % ze všech jmen států světa. Soudím, že zde se jedná též o jeden z neblahých důsledků absence latiny v současném středoškolském vzdělávání.

Do této kategorie dílem patří i uměle vyrobený "případ Čečna" (Chechenya, Chechnya = ruské jméno pro Ičkeriji), údajně nás zaměňující s tímto problematickým regionem. Jméno Czechia by prý mohlo zničit náš turistický ruch – kdo by jezdil do země, kde se stále válčí? Chechnya ovšem nejen zní a píše se zcela jinak, ale ani není samostatným, nezávislým státem a tudíž ani subjektem i objektem mezinárodního práva. Jak nakonec ukázal případ tzv. bostonského atentátu v dubnu 2013, v USA si spletli Čečnu s „Czech Republic“, nikoli s "Czechia", čímž byl tento mýtus definitivně pohřben, nikoli však v médiích a hlavách jeho stvořitelů, kteří onu bostonskou záměnu nikdy pravdivě neinterpretovali. A především - neznalost zeměpisu jednotlivcem nemůže být argumentem proti volbě jména země její vládou. Názvy se nevytvářejí jen pro neznalé, neinformované. Vždy se najde někdo, kdo si splete kokain s kofeinem či astronomii s agronomií, má však snad někdo potřebu proto tyto názvy měnit? V takovém případě by k tomu byly nuceny jiné státy ještě více (např. Austria

vs. Australia, Slovakia vs. Slovenia, atd.). Ostatně, kdyby si nás nepletli s onou terorismem známou součástí Ruska, ale např. s rozvinutým Švédskem, málokomu by to vadilo. Je to proto pouze reflexe nepatrné viditelnosti či známosti naší země ve světovém kontextu.

2) **Název zavání neúctyhodností** (jak výše uvedeno v důvodech pro "republika") **či je dokonce dehonestující**. Tento názor většinou není z pochopitelných důvodů jeho majitel schopen blíže objasnit. Jeho původ lze nalézt jednak v mentálně aberantním názoru bodu 1, jednak je důsledkem rádooby odborných tvrzení některých lingvistů či historiků, že jméno je buď odvozeninou či přímo překladem německého "Tschechei". To má údajně pejorativní charakter, neboť ho užíval Hitler ve smyslu "čechárna", jakkoli existovalo dávno před ním a ještě v předválečných vydáních národní německé Brockausovy encyklopedie bylo dokonce definováno jako spisovné „označení západní části Československa“. Název navíc dodnes přetrvává ve slovníku příhraničních obyvatel Německa, kteří v něm nic hanlivého nespátřují, Němci se však diplomaticky po jednání s našimi představiteli již v roce 1993 rozhodli pro oficiální název "Tschechien". Zmíněné teoretiky tedy nejspíše účelově inspirovaly některé materiály z období rané existence protektorátu, kdy ještě nebyl nacisty nadiktován název "Böhmen und Mähren". V angličtině ovšem **název Czechia existoval již 75 let předtím a ve dvacátých a třicátých letech minulého století byl standardně užíván americkým tiskem k přirozenému pojmenování české části Československa a českého státu v jeho historických souvislostech**.

3) **Název je „neanglický“** resp. zní v angličtině „divně“. I tento názor lze zaznamenat, především u těch oponentů, kteří by preferovali název „Czechland“ nebo „Czechlands“. Ano, tato alternativa by zřejmě zněla pro anglický jazyk přirozeněji, avšak na rozdíl od „Czechia“ se jedná o umělý novotvar, který nemá pražádný historický základ. A pokud si ho sami anglofonní mluvčí nezvolili, což bychom prostě bez námitek respektovali, nelze s ním vyjít na trh tak říkajíc „out of nowhere“. Ostatně, názvy neanglického (indiánského) původu v Severní Americe jako Saskatchewan, Idaho, Kansas, Wyoming či Massachussets též opravdu nezní anglicky a přesto jsou užívány. A jak přirozeně asi zní v angličtině Lithuania, Chile nebo Zimbabwe? Je to logické. Jsou to původem neanglické názvy neanglických zemí, takže nemusí nutně znít anglicky. V tisku bylo též možné ojediněle nalézt i informaci, že název Czechia je jazykově nesprávný, protože namísto správného „Čekija“ vede k tendenci jej výslovnost jako „Čečija“. O tom, že v tomto případě disponuje Czech (čeč) Republic (což byl konkrétní případ záměny v kauze atentátu během bostonského maratonu) či Czecho(čo)slovakia problematikou zcela identickou se však pojednání nezmiňovalo. V angličtině existuje nespočítaně mnoho slov, jejichž výslovnost se přes podobnost liší a je nutno se ji prostě naučit. Vzhledem k ustálené výslovnosti slov Czech [ček], Czechia, architecture, Wallachia, technic, archive, ache, chimera, ad., je tedy takový pseudoargument zcela irelevantní.

4) **Název nekoresponduje s historií**, Czechia totiž „de facto“ předtím nikdy neexistovala. Jedná se o početně nejméně frekventovaný, avšak zdaleka nejzrůdnější a nejnebezpečnější názor, pocházející od kategorie tzv. elitních polovzdělců, kteří se považují za dostatečně povolání k tomu, aby svá stanoviska k čemukoli vnucovali jako jediné správná laické veřejnosti, a to jakkoli k tomu nejsou kvalifikováni. Těm, kteří jsou považováni z jakéhokoli důvodu za myslitelské celebrity, to plně umožňují média, těm ostatním anonymní internetové databáze typu Wikipedie, do jejichž obsahu mohou cenzorsky zasahovat. U prvních se jedná převážně o typ literárních intelektuálů „sui generis“, u těch druhých jde téměř výhradně o sociální vrstvu byrokratů tělem i duší. Oběma je společenské cítění potřeby chápání státu v jeho historické a kulturní kontinuitě, stejně tak jako chápání vztahu mezi literou a duchem zcela upřeno. Standardně "argumentují", že "Kingdom of Bohemia", resp. "Lands of Bohemian crown" přece nelze nazvat zpětně Czechia, protože bychom nebyli historicky přesní. Že tak z výše uvedených důvodů běžně činí mnohé jiné státy, např. Německo, sjednocené pod tímto krátkým jménem až v roce 1871 a že tak se stejným cílem činilo i Československo, je zcela mimo perimetr jejich vidění. Zásadou tohoto purismu na jedné a byrokratismu na druhé straně - zcela v duchu pravidla "nesmysl může zplodit zase jen nesmysl" - zdroj "inspiruje" ke generalizované produkci informací, z nichž se lze např. poučit, že kníže Bořivoj se narodil v České republice a Karel IV. byl dokonce jejím králem! V anglické Wikipedii lze ovšem nalézt i administrátory, kteří si daný nonsense uvědomili a po dlouhé a zjevně detailní úvaze se rozhodli řešit problém kvadrátem absurdity, jehož výsledkem je opis jednoslovného názvu země stěží uvěřitelnou formulací "Česká republika, dříve

"Země Koruny české", původně sestávající z Českého království a markrabství moravského". Tento spletenec (jak od slovesa "splétat", tak ve významu "spléstí") můžeme najít v celé řadě článků, které se nějak dotýkají české historie.

Není poté divu, že reprezentanty výše uvedených "názorových proudů" nelze žádným způsobem přesvědčit:

A) o nezbytnosti zjednodušující formy pojmenování subjektu pro jeho snadnější přijetí recipientem, který zcela pochopitelně není a mnohdy ani netouží být vybaven jejich "znalostmi" i pro jeho obecnou aplikaci. Kolik historických knih bylo pojmenováno "Dějiny Československa" či "Československé dějiny", ačkoli žádná z nich svým obsahem nebyla omezena pouze na období existence Československého státu, tedy období počínající rokem 1918. Přesto například první polistopadová kolektivní syntéza dějin Česka, vydaná i v angličtině, byla nazvána „Dějiny českých zemí“, ačkoli spojení "České země" nebylo nikdy názvem českého státu a jde tu o „terminus technicus“ našeho dějepisce. Předpokládalo by navíc permanentní existenci zemského zřízení, čemuž tak nebylo a není, právě proto, dějiny českého státu činí v čase kontinuálními pouze jeho zeměpisné jméno Česko a jeho cizojazyčné ekvivalenty standardizované v roce 1993. Relevantní, správný a logický název "Dějiny Česka" ovšem zvolen nebyl, přestože v celosvětovém kontextu představuje standard způsobu, jakým se země prezentují, ačkoli - stejně jako my - mívají často ve svých dějinách období, kdy daný státní útvar nedisponoval stejným názvem. Jde o ryze praktické opatření, vedené zdravým rozumem, neb opak by vyústil v naprostou dezorientaci respondentů. Ostatně k definici rozdílu významu mezi jednoslovným názvem země a politickým jménem by plně stačilo právě srovnání významu názvů "Dějiny Česka" (historicky od roku 0 existence českého státu do současnosti) a "Dějiny České republiky" (od 1. 1. 1969 „federální“ název s adjektivem „socialistická“, od 6. 3. 1990 bez něj, od r. 1993 jako jméno samostatného státu, subjektu mezinárodního práva).

B) o nevýhodách a absurditách výsledného zmatku, ve kterém se standardní příjemce informace zcela ztrácí, což vede k výše zmíněným informacím typu „kníže Bořivoj a Karel IV.“.

C) o prospěchu, který plyne z jasné a transparentní definice našeho státu a jeho kontinuity v čase i prostoru. Dosah informací, které uvedenou mytologii uvádějí na pravou míru, je trvale minimální. Šéfredaktoři nejčtenějších médií je většinou odmítají a tak jsou publikovány pouze v odborném tisku, na webových stránkách Občanské iniciativy Česko/Czechia (<http://www.czechia-initiative.com>, <http://www.go-czechia.cz>, <http://czechia-cesko.webnode.cz>) a na pravidelně (českými administrátory) s potěšením smazávaných stránkách anglické Wikipedie. Tamtéž jsou s železnou pravidelností a prakticky okamžitě mazány všechny argumenty a dokumentace užívání názvu Czechia v angličtině od roku 1866. O postojích, které jsou prakticky přehlídkou výše zmíněné kvaziargumentace je možné se přesvědčit na tamních diskuzních stránkách, které mohou bez uzardění fungovat jako nástěnka nekompetentních, erudice prostých a emotivně zaujatých názorů.

Problém společný

Společným problémem, ať již se jedná o jméno Česko či jeho anglický ekvivalent Czechia, je onen kvaziestetický postoj „název se mi nelíbí“, deklarovaný bez jakéhokoliv zdůvodnění. Ačkoli jde o iracionální subjektivismus, který nezbyvá než přejít bez komentáře, činí v celkovém výčtu statisticky „důvod“ zdaleka nejfrekventovanější. Na tom by nebylo pranic zajímavého, neplatilo-li by současně, že ve stanoviscích v této věci odpovědných osob a institucí je jeho procentuální zastoupení paradoxně vyšší, než u ostatních respondentů, tedy tzv. řadových občanů. Názorové amatérství tohoto typu by přece mělo být vyhrazeno spíše těm, kteří nejsou schopni problém vůbec pojmenovat, ať již neochoty se zamyslet či z nepochopení tohoto základního předpokladu. Tím je pravidlo, že zeměpisné jméno země není předmětem estetických kreací, ale především musí sloužit základním potřebám státu a posilování jeho státnosti.

Tuto potřebu název Česko, resp. anglicky Czechia, beze zbytku naplňuje a je zcela lhostejné, zda se líbí nebo nelíbí, protože státu slouží v pozitivním slova smyslu překlenutím a stmelěním jeho nejrůznějších podob na historické a teritoriální přímce. Kdo jiný by si měl tento zásadní požadavek uvědomovat více, než přímí reprezentanti státu a osoby pověřené zodpovědností

za jeho normy a charakter jeho základních funkcí? Co z toho lze vyvodit, pokud se jedná o kompetentnost politických elit, je pak nabíledni.

Překonání neschopnosti či neochoty pochopit základní významový a funkční rozdíl mezi zeměpisným a politickým názvem českého státu se zdá být téměř nemožným úkolem, jakkoli se jedná o alfu a omegu celé problematiky v jejím dílčím, odborném rámci. Je lhostejné, nakolik se přitom jedná o projev nevzdělanosti či arogance, nikdo přeci nemůže být expertem na vše. Dalo by se však nepochybně s úspěchem pochybovat o tom, že by např. předseda sněmovny Francouzské republiky (République française) nevěděl, že kromě politického názvu má jeho země též jméno Francie (France). U nás – konstatováno na základě přímé zkušenosti s paní ex-předsedkyní PS PČR Němcovou – tomu tak být nemusí.

Sféra náhražek

V běžném životě je užívání jednoslovného (krátkého, zeměpisného), tedy běžného názvu přirozenou a logickou potřebou. Protože však české odpovědné kruhy tuto potřebu tvrdošíjně ignorují, lidová tvořivost je schopna vymyslet si ho sama. A protože uvedené kruhy odmítají název správný, lid si vytvoří – jak jinak – náhražku zcela chybnou, i když nikoli překvapivou, vzniklou z pohodlnosti a spontánně prostým, žel spíše přihlouplým zkrácením politického názvu. Tak přišlo na svět označení „Czech“, které znamená Čech, Češka, český či čeština, avšak naprosto **nikoli Česko**. V angličtině se výraz pro adjektivní tvar, národnost či jazyk NIKDY neshoduje s názvem země. Pomineme-li jiné důvody, bylo by to ostatně velmi nepraktické.

A právě na tomto příkladu lze snadno demonstrovat, nakolik snadno lze podlehnout klamu, pokud se touto náhražkou prezentují všeobecně známé instituce a společenské organizace. Tohoto efektu bylo docíleno hlavně ve sportovní sféře, kde především Český olympijský výbor a Český svaz ledního hokeje, vtisknuly tuto zpotvořeninu na dresy sportovců, čímž přesvědčily mnohé z ostatních svazů, že se jedná o regulérní ekvivalent slova Česko. V tomto snažení našly a i dnes mají všichni podporu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, které distribuuje ze státního rozpočtu vyčleněné stamilióny na podporu jednotlivých sportů a zejména státní sportovní reprezentace. Tyto instituce po dlouhodobých a zdůvodněně soustředěných protestech tento nesmysl z triček odstranily a nahradily ho nepochopitelně obyčejným označením (tj. nikoliv jménem reprezentovaného státu), tedy „Czech Team“. A to navzdory logickému vývodu, že „Czech teamem“ je nepochybně nejen národní mužstvo, ale stejně tak i Sparta Praha či Sokol Kotěhůlky. Jiné označení, jako třeba „Czech hockey team“ rovněž vůbec nesděljuje, že se tu jedná o reprezentační tým státu.

„Štěkávé“ „Czech“ (pro výše zmíněné jazykové estéty zřejmě libozvučné) se podobnými způsoby obcházení rozšířilo a žije si dál ve jménech mnoha firem a organizací, které tím projevují jak neznalost věci, tak naprostý nezájem o ní, na což naše státní orgány vůbec nereagují. Uveďme např. firmy jako Synlab Czech, Toyota Motor Czech, Hyundai Motor Czech, Gillette Czech, atd., atd. V tomto směru páchá díky své celosvětové distribuci nejspíše nejvíce škody plzeňský Prazdroj etiketou na lahvi s nápisem „PilsnerUrquell – Brewed in Plzeň * Czech“, kterou užívá již přes deset let a ani přes protesty se jí nehodlá vzdát. Tvrdí sice, že užitý tvar není názvem země, ale sdělením faktu, že pivo je české, tento záměr (je-li vůbec pravdivým) však naprosto nelze ze způsobu sdělení rozpoznat. „Čech“ se „skví“ i na čepicích a tričkách českých sportovních fanoušků a v prodejních turistických suvenýrů v nejrůznějších individuálních podnikatelských aplikacích (též „Team Czech“). Netvor „Czech“ není tedy výsledkem úzu anglofonních mluvčích či „vývojem angličtiny“, jak je nám občas podsouváno, ale typickým „czenglish“, tedy ryzím produktem české provenience „Made in Czech“ („Vyrobeno v Čechovi“). Jakkoli z podstaty věci nepřekvapí, že je dílem lidí, kteří anglicky umí málo či jejich znalost jazyka je empirického typu, „nezatížená“ gramatickými pravidly, je nepochybně přinejmenším znepokojivé, že je tento nesmysl občas akceptován i některými českými anglisty, resp. lidmi, kteří se za anglisty či dokonce kvalifikované lingvisty (jako např. nedávný ministr školství) považují.

Nelze se proto divit, že náš průměrný občan může považovat tuto jazykovou zrudu za skutečný překlad slova Česko do angličtiny. Není zároveň bez zajímavosti, že v tomto případě jdou všechna estetická kritéria stranou a publikum přijímá slovo „ček“, aniž by tentokrát pomyslelo na jeho

libozvučnost a „důstojnost“, o nichž tak rádo hovoří v souvislosti s Českem, ačkoli zde obě z těchto kritérií dostávají více než zjevně na frak. Jednoslabičné, šťekavě znějící slovo, pletoucí se s „check“ však najednou nevádí a dokonce slouží jako rádoby vtipná slovní hříčka typu „Czech it out“ na tričku, či dokonce prakticky oficiální "Czech Point".

Ze zákona nemají být základní symboly státu, ke kterým jméno státu bezpochyby náleží, jakkoli pozměňovány či dokonce znevažovány, což se však v našem případě děje i na světových akcích včetně Olympijských her. Zcela individuální a svévolný výklad názvu ve sdělovacích prostředcích, sportovní družstvo, navlečené do „vlajkových“ dresů s obráceným umístěním barev, chybné proporce jednotlivých součástí státní vlajky, heraldické prohřešky (např. chybné či neúplné šrafování státního znaku na nejnovějších cestovních pasech), dokonce umně vyvedený velký státní znak sloužící jako podložka před sedadly v kabině hráčů českého národního týmu v hokeji na ZOH Turíně, již zmíněné odpudivé fanouškovské atributy, obsahující často neuvěřitelné kreace na název či státní znak a korunované popsány státními vlajkami, aj., to vše vidíme dnes a denně. A štedrý donátor sportu, tělovýchovy a zejména sportovní reprezentace, stát, vláda, příslušné státní orgány (MŠTVM ČR) k tomu lhostejně mlčí.

Ve snaze vymýtit správný krátký, zeměpisný název českého státu byla česká politická reprezentace často více než aktivní, neudělala však naprosto nic, aby zabránila užívání zkomolenin a jazykových nesmyslů, viditelných i na mezinárodní úrovni. Postoj odpovědných míst vůči destrukci anglického názvu našeho státu se tedy dá bez přehánění pojmenovat jako naprostá ignorance. Avšak pozor, pouze do chvíle, kdy někdo užije správný tvar. To je paradoxně jediný moment, který příslušná místa probudí z letargie a vyvolá okamžitou bouřlivou diskuzi na dané téma. Jen s malou dávkou nadsázky lze tento přístup shrnout v jediné, jakkoli samozřejmě oficiálně nevyřčené poselství: **„Zacházejte s názvem země, jak chcete, ničte ho jak je libo, každá perverze dovolena (Czech Republike, Czech Rep, Team Czech), jen proboha nedopust'te, aby byl používán správný název“**.

Důsledky

Jak základní odborná, ať již lingvistická, historická či geografická argumentace, tak politické a společenské souvislosti prokazují, **že potřeba jednoslovného názvu země je nezbytností a politické jméno ho nemůže suplovat**. Jak zde bylo demonstrováno, snaha za každou cenu a z jakýchkoliv důvodů tuto potřebu obejít zbytečně komplikuje jasné a zřetelné vymezení subjektu. Ochota jít za tímto účelem až k absurditě zapřičiňuje nejen verbální či názvoslovný chaos, ale prostřednictvím tohoto projevu sebeidentifikační slabosti poškozují nejen prestiž našeho státu zevnitř, ale především zvenčí. Vnitropoliticky a občansky nepřímou podporou nejednotnosti a rozepří, v mezinárodním měřítku pak intuitivním vnímáním jeho statutu jako politicky a geopoliticky nestálé jednotky. Nemůže tomu být ani jinak ve chvíli, kdy se v našem případě jedná o jedinou výjimku ze standardu v rámci evropského prostoru a jednu z pouhých tří v celosvětovém kontextu. Je příznačné, že nám jsou v tomto směru partnery "stabilní" a "rozvinuté" subjekty jako Dominikánská republika a Středoafriická republika.

Česko – ať již si to přiznáme či nikoli – je nejen rozlohou a počtem obyvatel, ale i faktickým vlivem zemí nepříliš významnou, a to i v tom případě, pomineme-li její dlouhodobou politickou indiferentnost a zcela okrajovou mezinárodní aktivitu jejích reprezentantů. Rozlišovací schopnost českého státu z vnějšího pohledu je objektivně malá a jeho vlastní neschopnost definovat se standardním způsobem tento obraz ještě více zamlžuje s negativními důsledky ve všech sférách, včetně ekonomické. Je více než zjevné, **že stálost, spolehlivost a viditelnost základní obchodní značky** (v logické návaznosti na původní zavedenou značku „Made in Czechoslovakia“ může navazovat jen „Made in Czechia“) **je její vágní a nejednotnou prezentací trvale poškozována**.

Přes jasnou a zřetelnou prezentaci svých cílů čelí členové Občanské iniciativy Česko/Czechia již léta jak v tisku a na sociálních sítích, tak v osobních životech mnoha nejrůznějším absurdním nařčením a nezřídka i výhrůžkám. Jsme sionisty (Česko v hebrejštině), rusofily (Česko v ruštině), fašisty (původní překlad slova Česko v němčině), komunisty (opět Česko v ruštině), placenými agenty cizích rozvědek (nejspíše tajných služeb Středoafriické či Dominikánské republiky, toužících po tom být unikátními v používání výhradně politického názvu státu), narušiteli Ústavy České republiky, atd.

Závěr

Tím se tedy konečně dostáváme k jádru hlavní otázky, položené na samém začátku tohoto eseje.: **Co je základní příčinou a podstatou zatvrzelého postoje a permanentní nechuti části české populace v čele s její politickou reprezentací věc vyřešit?**

Po letech zkušeností a úmorné práce naší občanské iniciativy, čítající záplavu článků, rozborů, vyjádření, tiskových konferencí, dopisů a žádostí o nápravu, veřejných slyšení a apelů, buď zcela bez odezvy či zodpovězených bez náznaku pochopení problematiky a tedy i bez jakéhokoli konkrétního výsledku, se téměř jednoznačnou odpovědí zdá být **takřka všeobecná absence potřeby vystupovat jako etablovaný, sídelně a historicky zakotvený stát**. Jejím důsledkem je tedy i řízení státu bez jeho vnímání v časoprostorové, kulturní a hodnotové souvztažnosti, naprosto nezbytného pro předpoklad jeho úspěšného rozvoje. Dominuje zcela oportunistický, pomíjivý, minulost i budoucnost ignorující přístup, jenž prozrazuje nulový potenciál jakékoli vize a ideje. "Carpe diem" jakoby bylo heslem všech těch, kteří mají co do činění s vládnutím v tomto státě. Ona krátkozrakost není výsledkem neschopnosti věc skutečně pochopit, ale projevem ztráty až zvrácenosti základní stupnice hodnot. Stát nelze založit jen na ekonomické politice (ostatně ani v této oblasti si nevedeme nikterak prozíravě), ta je pouze jednou z dílčích otázek jeho existence, stojící pod zájmem hlavním, jímž není nic jiného, než **idea jeho prosperity ve smyslu obecně lidském, který by ostatně sám o sobě byl zárukou i prospěchu ekonomického**.

V jakémsi nevypsáném celonárodním referendu nadále hrdě deklaruujeme, že zdravý rozum u nás i nadále přichází zkrátka a že i nadále se **nechceme nijak jmenovat**. Nezbyvá než doufat – v obecném kontextu však vlastně obávat se - že budoucnost prostřednictvím konkrétních důsledků ukáže na daný problém prstem kategorického imperativu. Tím zdaleka nejpodstatnějším zjištěním totiž není skutečnost, že problém nechápeme v jeho lingvistických, historických, geografických či politických souvislostech. Tím je pod konkrétním problémem skryté bezděčné prozrazení faktu, že **nejsme a nedisponujeme potřebou být sami sobě trvalou hodnotou**. V takovém případě by totiž pochopení dílčích atributů daného tématu bylo samozřejmostí.

Příloha:

Přehled oblíbené mytologie o anglickém názvu českého státu

Mýtus: *Jméno není všeobecně známé a není užíváno, protože se neuchytilo.*

Skutečnost: Jméno bylo kodifikováno v seznamech OSN vydaných Českým úřadem zeměměřickým a katastrálním v roce 1993. Není příliš známé a je málo užíváno, protože nebylo - přes doporučení Ministerstva zahraničí a školství - šířeno odpovědnými státními institucemi. Jasná a vědomá záměna příčiny a důsledku. Nemůže se totiž „uchytit“, co není dáno ve známost.

Mýtus: *Jméno není oficiální, protože jeho český ekvivalent (Česko) není obsažen v Ústavě České republiky.*

Skutečnost: Zeměpisný název nemusí být nutně součástí ústavy, ani jméno Československo v ní obsaženo nebylo. Název Česká republika není v naší Ústavě uveden ani zvláštním paragrafem – je obsažen v jejím názvu: Ústava České republiky.

Mýtus: *Název Czechia je novotvar či neologismus.*

Skutečnost: První historický záznam názvu v latině pochází z roku 1634. V angličtině se poprvé objevil v roce 1866 v britském tisku a ve dvacátých a třicátých letech 20. století byl zcela běžně užíván americkým tiskem k odlišení západní a východní části Československa.

Mýtus: *Jméno je neanglické.*

Skutečnost: *Jméno je standardním derivátem z latiny, tak jak je to v angličtině zcela běžné (Austria, Australia, Croatia, Virginia, California, Indonesia, Slovakia, Latvia, Colombia, atd., atd.).*

Mýtus: *Jméno zní v angličtině divně.*

Skutečnost: Jméno může znít divně stejně tak, jako celá řada názvů odvozených z cizích jazyků, které angličtina zcela běžně užívá (Idaho, Utah, Massachussets, Lithuania, Zimbabwe, atd.).

Mýtus: *Slovo Czechia může být vyslovováno jako "čečija"*

Skutečnost: Slovo "Czech" v takovém případě disponuje stejnou možností jako řada dalších slov v angličtině. V té existuje celá řada podobných slov (architect, Achilles, Walachia, archive atd., kde –chi- je vyslovováno jako „k“). Výslovnost hlásek v angličtině nemá zcela běžně ustálená pravidla a je nezbytné se jí prostě naučit (blood - mood, head - steam, apod.).

Mýtus: *Jednoslovný název není nutný, plně postačuje oficiální politické označení.*

Skutečnost: Politický název nemůže nikdy nahradit název jednoslovný (neformální, zeměpisný, krátký), protože má na rozdíl od něj přechodný charakter, ignoruje historickou kontinuitu státu a jeho funkce je tak limitována pouze na aktuální státní subjekt. Jeho užívání bez časového omezení je nesprávné, matoucí a tedy nepraktické. Nejde o to, zda užívat „buď jméno Česká republika, nebo jméno Česko“, nýbrž o to, kdy, kde, při jaké příležitosti používat jméno politické (Česká republika) a kdy, kde a při jaké příležitosti naopak jméno krátké, zeměpisné.

Mýtus: *Český stát měl v minulosti řadu různých názvů, proto Czechia není historicky přesné označení.*

Skutečnost: Krátké jméno má neutrální povahu, proto může sloužit i v historickém kontextu, stejně jako tomu je v řadě jiných zemí, ve kterých za dobu jejich historie došlo k mnoha změnám, včetně územních. Název musí být transparentní a pro jeho zřetelnost a snadné přijetí recipientem je zjednodušení tohoto typu nezbytné.

Mýtus: *Jsou státy, které užívají pouze politický název a plně to postačuje, např. Dominikánská republika či Středoafriická republika.*

Skutečnost: Historie české státnosti je mnohem delší, než historie jejího republikánského systému, proto země potřebuje název, kterým by bylo možné ji chápat uceleně jako pevně zakotvený a zavedený subjekt v jeho časoprostorové kontinuitě. Srovnání se státně a politicky nestabilními zeměmi třetího světa je zcela nevhodné. Ostatně čeština může mít pro Dominikánskou republiku zcela ústrojně vytvořené krátké jméno „Dominikánsko“.

Mýtus: *Czechia má stejný význam jako Bohemia. Jméno ignoruje moravsko-slezskou část země.*

Skutečnost: Czechia = historické země Bohemia + Moravia + Silesia. Pokud by název Czechia / Česko ignoroval Moravu a Slezsko, politický název by je pomíjel též.

Mýtus: *Czechia je nevhodný název pro možnost záměny s Čečnou (Chechnya, Chechenya).*

Skutečnost: Nedostatečné zeměpisné znalosti, poruchy sluchu či dyslexie jedinců mohou být důvodem pro neužívání názvu či jeho redukci na název politický pouze v případě zcela absurdním. Existuje celá řada zemí s podobnějšími názvy (Austria / Australia, Slovakia / Slovenia, Colombia / Columbia, dokonce Georgia / Georgia, atd.), aniž by některá z nich trpěla stresem či pocitem nutnosti název změnit. Byl by to ostatně jen projev chabého sebevědomí. Navíc, Chechnya je zaměnitelná s “Czech Republic” stejně jako "Czechia", jak dokázal případ interpretace atentátu při bostonském maratónu v roce 2013 v amerických médiích.

Mýtus: *Název pochází z německého "Tschechei", které vymyslel Hitler jako hanlivé pojmenování českého státu.*

Skutečnost: Původ názvu je mnohem starší než německé "Tschechei", které se navíc užívalo dříve, než ho použil Hitler a je dokonce dodnes běžně používáno příhraničními obyvateli Německa, kteří v něm nic hanlivého nespátují, stejně jako v případě oficiálních názvů jiných zemí, např. Slowakei či Türkei.